

Երբ դիտեց օսարականն: Ան չէր հագած քանկազին
 Պատանուսն մը գեղեցիկ, ո՛չ ալ ունէր ձակտն վրայ
 Ազնուական սան ու տնտի մը նշանակն.
 Ո՛չ քիկնազան, ո՛չ շփառմը կային իր հետ, ո՛չ ալ իր ձեռքն
 Ունէր վաճան, սուր կամ նիզակ: Ստացն խաղաղ դիմքին վրայ
 Գանահազա՞ծ իշխանութիւն մը կը հանգչէր: Ու երբ մտքէր՝
 Արքայական անուշ շրնորն մ'անոր շրթունքը կ'օծէր:
 Արի ստիծն ի ինչ անոր պիտի սափէր մորիկն մէջ:
 Պարզ պարեգօս մ'էր հագած. մաշած էին ռոսի տրեւներն:
 Իր պեղծ հասակը կոտորուն շնորհի սխալ մ'էր շրջել.
 Իր կացն ու ձեռն ստատածային կը կրէր դրոշմ՝
 Անկենդ ու մանկական աննկողութեամբ երկնքում:
 Կասպոյս այժերն էին խաղաղ, ինչպէս երկինքն՝
 Անանկ պահուն միջօրէին. երկաթի գերծ ներքն իր գլխուն
 Փրոտում էին ուսերուն վրայ: Գանգուր մօրմէն ալ վայելուչ՝
 Կասարեալ աշտութեան շրտմէ կոտար անոր անձին:
 Անձկութեամբ նայելով պա՛ն մը Բեշմէ, յուզուեցաւ:
 Յետոյ ծնելով ինչ մը ջուր տուա շինին իր ափին մէջ
 Ու սրտիկն անոր ձակտն լսելով «Օ՛ն, սրբորէ՛»:
 Եւ անա քեփերն անոր քափքրիկեցան,
 Հեշտ զովութիւն մ'էր համբերեմ աղոյսիկ,
 Երիքսանած ձեռքին ափերը ստեղծեցան. ձակտն վրայ
 Երախայի մը ցողաքուրմ քարմութիւնը շողաց սակաւ:
 Սրբբլամ՝ էր քորոջն. ու սն զեջին իշխանով
 Երկրպագեց Յիսուսի ռսերուն սակ, ու պաշտն'ց զայն:

N. P. WILLIS

Քրդ. Անգլիերէնէ
 ՆԵՐՍԷՍ ՍԱՐԿԱՆԻԱԳ

ԱՅՍ ԲԱՆԵՐԷ ՊԵՏԻ ԲԼԱՆ

Այս բաներն պիտի բլլան: Յեղ մը բարձր ու ազնիւ՝
 Զոր աշխարհ չէ՝ երբեք հանցած՝ պիտի ելլէ,
 Ազատութեան բոցն իրենց հոգիին խորն,
 Եւ լոյսն ալ զիտութեան իրենց աչեւուն մէջ:

Անոնք պիտի բլլան առի, վե՛ն Եւ հոռիւ,
 Բայց պիտի չքափեն կարիւր միակ առիւնի.
 Այլ ինչպիսի սղիտ պիտի չիտապենեմ
 Հոգին ու կրակին, օղի՛ն ու ծովերուն:

Քրդ. Անգլիերէնէ
 ՆՈՐԱՅՐ ՍԱՐԿԱՆԻԱԳ

Եւ ազգ մը ազգի հետ, Եւ երկիր մ'հետ երկրի.
 Անգե՛ն պիտի ապրի, ազգս իբրեւ քնկեր.
 Ամէն սիրտն է՛ւ ամէն ուղեղի մէջ
 Եղբայրութեան երակն ուժգին պիտի տափէ:

Աւելի վե՛ն պիտի՝ ծրլին նոր արուեստներ,
 Հրգօր նրազներով երկինք պիտի քրքան,
 Եւ անձնիւր կեանք ինքնին երգ մը պիտի բլլայ,
 Երբ ամբողջ երկիրն ալ դրախտի մը փոխուի:

JOHN ADDINGTON SYMONDS
 (HISTORIC SHORES)